

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET I OSLO

Nini Roll Anker

Etterlatte dikt.

Oslo

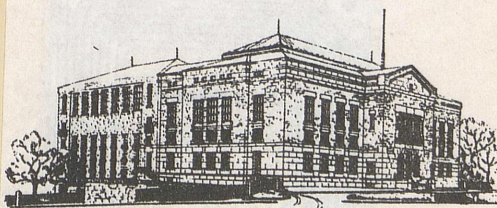

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET
I OSLO
NA/A p 7504

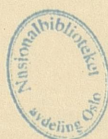

85GA36447

Ex Libris

Nasjonalbiblioteket
avdeling Oslo

N i n i R o l l A n k e r

ooOoo

Det var rosen hos kongelunden
På hans hilse i orden.
Det var lysen i nartvilet,
Redest er kongelunden.
Gleden fra Jesus tenner var tre,
Gjør oss uskyldig i orden.

ooOoo
ooOoo
ooOoo

Etterlatte dikt.

[Oslo 194x.]

W. M. I. A. K. E. R.

00000

W. M. I. A. K. E. R.

FAKSEL.

Til norsk efter Emily Brontë.

Hoi, jeg skal ikke knække, er ikke dødt vil bær
av pinefalle år, som grå og længeant det.
Hver natt et bud med håp blir sendt hit med vil mig
og kær for mitt liv mot friheten en vil.

Med en bukett røde roser til en venn i nød.

(Sommeren 1940).

Rød var rosen hos Wergeland stod.
Fikk hans hilsen i døden.
Rødt var k^{or}set i martyrbled.
Rødest er morgenrøden.
Gløden fra denne tender vår tro.
Gjør oss usårlig i døden.

ooooo
ooo
o

Jå gryr Usynligheten, det venter sig tek,
min ytre sans er borte, indre vesen ser,
og nesten fri er vingen, jeg skifter havn og hjem,
jeg målar avgrunnsdyper, vil vege spranget frem . . .
Å, fryktelig er sjøkket og angstens hvite lys,
når øret etter hører og øiet sine slett syn -
når hjernen mister vaken, og skallet blodets trykk,
når sjelen sender kroppen, og kroppen løst som tykk.
Men gi meg heller smerten, er fulle stiler det.
Der typer den griper, den tar klar jeg forrest.
Om klødt i ild fra helvete, om lyst og himmelvænt -
hvis budet venter Døden, da er det gudsendt.

Lied en bukett røde roser til en venn i nød.

(Sommeren 1940).

Lied var rosen hos Wergeland stød.

Ellik hans lilien i bogen.

Hødt var koret i martyrlied.

Hødest er martyrviden.

Gleden fra denne fender vår tro.

Etter oss særlig i bogen.

00000
000
0

F A N G E N .

Til norsk efter Emily Bronte.

Nei, jeg skal ikke knekkes, er ikke dømt til bød
av pinefulle år, som grå og langsomt dør.
Hver natt et bud med håp blir sendt hit ned til mig
og åpner for mitt liv mot friheten en vei.
I vestenvinden er han, i kveldens sakte sus
i skumringen, når stjernene blir tendt i himlens hus,
da hvisker brisen lønnlig, da lyser stjernen mild,
og syner brister heftig frem og gjør min lengsel vill.
En lengting, ukjent nå i mine modne år -
fra fryd som fødte tårer, og glede, som var sår,
dengang da åndens liv tok flammens hete form,
og selv jeg ikke visste: fra sol? Fra tordenstorm?
Men først - et åndepust av stum og lydløs fred,
som tar min uro bort og alt, jeg bitrest led.
Det toner i mitt bryst, en salig harmoni,
jeg aldri kunde drømt om før livet var forbi.
Så gryr Usynligheten, det usette sig ter,
min yttre sans er borte, mitt indre vesen ser,
og nesten fri er vingen - jeg skimter havn og hjem,
jeg måler avgrunnsdypet, vil våge spranget frem . . .
Å, fryktelig er sjokket og angstens hvite lyn,
når øret atter hører og øiet får sitt syn -
når hjernen møter tanken, og hjertet blodets trykk,
når sjelen sanser kroppen, og kroppen lenkens rykk.
Men gi mig heller smerten, av fulle skåler øst.
Des dypere den griper, des før blir jeg forløst.
Om kledd i ild fra helheim, om lyst og himmelvendt -
hvis budet varslar Døden, da er det gudesendt.

L. A. H. O. E. N. . . .

Til norsk efter Emily Brontë.

Nej, jeg skal ikke knækkes, er ikke dømt til død
 av pinefulde år, som gråd og længsomt død.
 Hver natte et bud med håb blir sendt hit ned til mig
 og åpner for mitt liv mot friheten en vei.
 I vestenvinden er han, i kveldens søkte ans
 i skumningen, når stjernerne blir tændt i himlens hus,
 de hviter brisen iannlig, de lyser stjernen mild,
 og synes brister heilig frem og gjør min længsel villi.
 På festing, kjænt nå i mine modne år -
 fra tryd som fattede fæder, og glæde, som var vår,
 dengang de åndens liv tok flammens hete form,
 og selv jeg ikke vistes: fra sol? fra forberedelse?
 Men farer - et åndepust av stum og lydlos fred,
 som tar min kro bort og alt, jeg bitrest led.
 Det toner i mitt bryst, en salig harmoni,
 jeg aldri kunde drømt om for livet var fordi.
 Så gyrt Usynligheten, det usette sig tar,
 min ytre sans er borte, mitt indre vesen ser,
 og næsten fri er vingen - jeg skinner havn og hjem,
 jeg måler avgrunnedybet, vil våge spørget frem . . .
 I, trykkelig er sjokket og angstens hvite lyn,
 når øret etter hører og øiet får sitt syn -
 når hjernen mater tanken, og hjertet blodets trykk,
 når sjelen sanser kroppen, og kroppen lenkens trykk.
 Men gi mig heller smerten, av faller skjelner ast,
 Des dybere den gripes, des tar blir jeg forlast.
 Om klødd i lid fra helheim, om lyst og himmelvendt -
 hvis budet venter Døden, da er det gudsensdødt.

Da verden gikk under - - -

Jeg har sett solen slokne
og trærne midtsommers felle løv,
jeg har sett alt det som blomstret
og blad og knopp bli til støv.
Jeg har kjent jorden stanse,
kjent kulden brenne ihjel,
og ilden med frossen lue
stå bundet til bålets pel -

Alle en himmels stjerner
bli høstet som visne frø
så jeg en natt, den natten.

Jeg har sett min elskede dø.

De verden fikk under - - -

Jeg har sett solen skinne
og friske midtsommer soler lav,
Jeg har sett alt det som blomstret
og blad og knopp bli til stav,
Jeg har kjent jorden stans,
kjent kulden brenne i fjel,
og tiden med frosten iue
stå bundet til påfata del -

Alle en himmels stjerner
bli haster som viane fra
så jeg en natt, den natten,
Jeg har sett min elskede gå.

N U T I D

Han var, han sa, Han lo.

Dengang vi reiste ut ... Dengang vi to ...

Dengang du levde.

De tror, jeg aldri mer tør si: Han e r . For venn,
du døde, jeg blev glemt igjen.

Men det er du som e r .

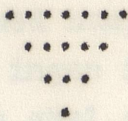
Du ferdes i mig, går der hvert minutt
i spor, på stier som du selv har brutt,
står op av alt, du i mitt jeg har skapt,
og lever sterkest nå, jeg har dig tapt.

Da føler jeg det slik:

Jeg er et gjenferd, du har fått mitt liv.

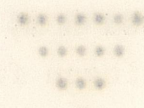
Jeg døde - for i døden lød det: giv
dig selv til ham pånytt.

I døden fikk du mig for siste gang -
din ånd gled/ⁱⁿⁿ i sjelens dype fang
og blev.

..N U T I D..

Han var. han sa. Han lo.
Dengang vi reiste ut ... Dengang vi to ...
Dengang du levde.
De tror, jeg aldri mer var ei: Han er. For venn,
du døde, jeg blev gjemt igjen.
Men det er du som er.
Du fordes i mig, går det hvert minutt
i spor, på stier som du selv har brukt,
står op av alt, du i mitt jeg har skapt,
og lever sterkest nå, jeg har dig vært.
Da føler jeg det alik:
Jeg er et stjerner, du har fått mitt liv.
Jeg døde - for i døden lad det: Giv
dig selv til ham pånytt.
I døden fikk du mig for stave gang -
din hånd gjed i stjernes dype lang
og blev.

--- A L E N E ---

Et blikk som ser forbi hver kjent og jordisk form,
så skyggeløst som evigheten uten tid og norm -
forlatt av drøm og lengt og blankt som Lethes vell,
stort, fjernt og uutgrunnelig som universet selv.
Vidåpent - enda stengt for lysets kildespring,
vendt opover, vendt innover imot en sluttet ring.
Et kretsløp, fullendt der hvor det fra først fant sti
i skjebnestundens mørke, på et naturens: Bli.

Å, strenge, dype gåte ved dødens milepeli
Så langt og ikke videre, En stum og ensom sjel
som stirrer gjennom ruten for siste, siste gang
og aldri skal få si oss, om der finns englesang -
nei aldri skal få røpe, om død er fødsel lik:
en inngang til nytt arbeid? Til søvn på drømmer rik?

Bøi dig mitt syke hjerte og takk for det, du fikk,
av skjønnheten og storheten i dette gåteblikk.
Spør ikke om han hørte hvor villt og hardt du slo -
alt dette du nokk med ham, om alt var dere to;
men døds kampen kan ingen få kjempe med sin venn.
Mitt hjerte også du skal ensomt stride den.

...A.L.H.H.H...

Et blikk som ser forbi hver kjent og jordisk form,
sa skyggelast som evigheten uten tid og rom -
forlatt av dem og langt og blankt som lettes velt,
stort, tjent og naturmaling som universet selv.
Vidspant - enda stengt for lysets kildebrunn,
vendt opover, vendt innover klost en sluttet ring.
Et kristall, foliend det hvor det fra først kant av
i stjernesfjendens mørke, på et natursans: Bli.

I, stjerne, dypt gatte ved dugens mangel,
sa langt og like videre, in stum og ensom stas,
som stivror stjernen truten for stave, stave gang
og aldri skal ta av oss, om det tinnas englesang -
net aldri skal ta røpe, om det er fabel likt
en inngang til nytt arbeid? Til navn på drømmer kjist?

Had dig mitt syke hjerte og tank for det, du fikk,
av stjernesfjendens og storkheten i dette gæstelikk.
Spør ikke om han herte hvor villt og hardt du er -
alt dette du nok med ham, om alt var dere for;
men dadasampen kan kjenne ta kjemp med sin vann.
Mitt hjerte også du skal ennoamt stride den.

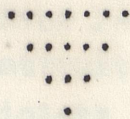
G R E S S E T .

Snøklokken - det er tåren
vintren til avskjed feller
over et jordliv, der våren
med blåveis og lersøl forteller
at dødsuldens makt er brutt.

Rosen er bryllupstegnet,
budet fra syd, fra solen -
sendt oss fra fjerne egne,
hvor naken og ung under kjolen
en kvinne til mannen går.

Gresset har ingen dikter.
Navnløst det gror i haven,
trofast hvor andre svikter.
Stilt legger det grønt over graven,
tårer og roser har glemt.

G R E S T .

Sænkloken - det er tåren
vinteren til avarhed rejler
over et jordliv, det viden
med blivende og læsel fortæller
at detsalidans makt er brudt.

Rosen er prylingstøbet,
budet fra syd, fra solen -
sendt over fra tjernes øjne,
hver boken er sig under kjolen
en kvinnes til manden gær.

Græset har ingen glister,
Havnaast det tror i haven,
trostet hver andre svikter,
Stilt ja ser det grant over graven,
færet og roser har glimt.

.....
.....
.....

---S Y N---

Der hvor den gamle fontene
øder sitt rislende veld,
der skulde du stå, alene,
og det skulde ringe inn kveld.
Trinitas mur skulde gløde
og bronzen på Midicis port
rødme og sakte forbløde.
Men over dig, nattesort,
skulde til ett de sig veve,
de klipte tusenårstrær.
Og jeg skulde se dig der . . .

Jeg skulde se dig i brannen
fra Romas kveldsol igjen -
den samme og enda en amen,
å, ungdommens tryllestav, venn.
Jeg skulde se dine linjer,
ditt hodes, din kropps silhouett
mot himlen, hvor Pincies pinjer
evig i dypgrønt står kleddt -
mot himlen, hvor Peterskuplen
stiger til nattvakt beredt
i kardinal-fiolett .....

ooo000ooo

Der hver den gamle kongens
 nær sit stielende veid,
 der skilde de st, alone,
 og det skilde sig som kveld,
 Erstatte med skilde skilde
 og prinsen og skilde skilde
 ind og skilde forlode,
 Men over sig, nattevort,
 skilde til et de sig veve,
 de klype træskærver,
 Og der skilde se sig der . . .

Jeg skilde se dig i prinsen
 i den gamle kongens skilde -
 den gamle og end en gammel,
 i kongens skilde, venn,
 Jeg skilde se dine hender,
 ditt hode, din krop og skilde
 med hender, hver skilde hender
 evig i dybde med skilde -
 med hender, hver skilde hender
 atter til nattevort beredt
 i kongens-skilde . . . . .

... ..

Da hadde sagn i blødet, den elskte var trossen av ...
kastet her da ditt stjerner hadde i pris for historien v. ...
- Da ett hadde røtter, seige som stjerner på videns grunn -
da kjente ikke de lette, som svikter i hverets stand.

Handling i handlingens time - spanten var den kunnst på vei,
hugg alle dig ikke i evne, en tvil jammet alle dig.
I vis alle tanker er svangre med selve vedskete lid,
da finne ikke r. d. - angre, når stjernerne hvor en blir bli.

Kel, angre, velle og tvile var fremmedord for ditt sinn -
da var ikke egg og bile, da gikk ikke kjeld i skinn,
men langveis fra ledernes hadde alle for - bygd et land
stege ditt innvakt: Det er late og mot som løstet en mann.

.....

T i l l o v a r t .

Solens og sommerensfarver valgte vi til merket vårt,
solskinnsgrønt anker på sommergrønn bunn.
Unngar du, da du første gang heiste det,
så det gå tiltopps på båten, du hadde skapt.

Under det merket seilte vi, vi to - vi to ...
Drog dit vinden bar oss, glade som barn.
Du til lovart med roret, jeg ved skjstene,
skipper og dekksgutt. Tidde, snakket og lo.

Fikk vel søke oss havn - Styrte du bent på fjellet.
Reiste jeg mig i skrekk - da åpnet veggen sig,
smatt vi inn i en sprunge mellem to bratte stup.
Solen gyllet berget. Solen sank og det kveldet.

Der lå pollen din gjemt, ytterst ute ved sjøen,
storsjøen selv, som sang og bruste om skjærene.
Inne hos oss en blikkstille, søvnigblank dam -
et rødmalt hus opmed fjellet, en skøite nede ved sjøen.
Her var du hjemme, seilte her alt som smågutt -
her var du "krabbekjent", sikker på innløp og utløp.
- - Feste i bunnen og seilet i dekk. Ropte det da ifra fjæren:
"Velkommen, Anker - vil du ha spette tilkvelds?"

Kom så natten. Sjømerket raket mot himlen,
stort og alene på øyas rullesteins-strand.
Krøp vi i køien. Lå og lyttet til sjøen og suset -
Lykkestunder fra før og stunden nå blev til ett.
Gjennom den åpne luka hørte vi noe i luften,
bare som hvisking høit oppe: vageren var på masten
sendte en liten hilsen: Sov, mens jeg våker -
dette er hvilen for to, utenfor tid og sted.

Andre sommeruker .....

Dagen nær du skulde prøve båten -
lå på ryggen, lå på magen,
siktet, røynte linjer, mast og luker,
herjet høit og lavt, mens låten
steg i røsten din, så verftet visste:
Nå er dagen nær, da han skal våge båten.

.....

Hvite seil på fjorden -
ingenting så friskt i hele verden
som slik lek på sjøens blåne.
Solgangsvinden øker, og fra jorden
bar den med sig duft på ferden,
fyller seil med tusen blomsters ånde -
legger båten over, sollys slår fra skroget.

.....

Solens og sommerens lys var vist
solaktinnagt anker på sommerens bunn.
Under den, da den første gang ble tatt det,
at det er tilfelle på båten, da hadde alle...

Under det mørket seilte vi, vi to - vi to ...
Hvor det vinden var oss, glade som barn.
Da vi lovert med roret, jeg ved stjernen,
altpå og dekket. Tidde, smattet og lo.

Takk vel sake oss havn - Styrte du bent på stjernet.
Kolata jeg mit i skinn - da somt vegen sig,
smatt vi inn i en sprunge mellom to bratte stup,
Solens gyllet berget. Solen sank og det kveldet.

Der la pollen din gjemt, ytterst ute ved stjern,
storsjuten selv, som sang og bruste om skjærene.
Inne hos oss en blikkstille, savnigleik som -
et rødtalt hus åpnet stjernet, en skatte nede ved stjerna.

Hvor var du stjerna, seilte her alt som smatt -
hvor var du "krabbekjent", sikker på tanke og utrop.
- - - - -
"Velkommen, Anker - vil du ha spette tilkvelde?"
- - - - -
Hoppet det da ikke stjerna?

Kom en natten, stjernerket kaket mot himlen,
stort og alene på øyene i lillastrans-strand.
Krop vi i kula. In og lyttet til stjerna og smatt -
lykkesbunder sine far og stunden nå blev til ett.
Gjennom den lyse lilla harte vi noe i lilla,
dare som hvikking helt opp; vegen var på masten
sendte en lilla billett: sov, mens jeg våker -
dette er hvilken kor to, utenfor tid og sted.

Andre sommerer ...
Dagen nær da stude krave båten -
I på tygen, I på magen,
altpå, krytete linjer, mast og laker,
horjet helt og lavt, mens låten
etter i ratten din, da vortet vaset:
Et er dagen nær, da han skal våge båten.

.....

lvite seil på jorden -
Ingenting er trykt i hele verden
som slik lek på stjerna bilde,
Solensvanden skær, og fra jorden
har den med sig duff på jorden,
Tyller seil med trass blomsters lunde -
leker båten over, sollye alar fra skroget.

.....

Høit til lovart er du -
Derfor kan jeg se dig, her jeg sitter
med en kikkert, lavt på bakken.
Kjemningsmerket, det er streken, der du
blåkledd anes bak et gitter
av ditt tynne wire- og taugverksspinn.
Se, nå aker du dig frem og blir den første ...

.....

Var og blev den første.
Ventet jeg dig hjem fra "fjerne lande",
visste nokk, du hadde seiret -
visste også, hvor en villt kan tørste
etter det: igjen å blande
åndedrett med ham, som gjør at livet
blir til l i v det nu han roper, åpner armen...
Spør jeg litt om seigøren?
Svarer du, påny med blick mot båten:
Det gikk fint. Vi hadde lykke,
all ting holdt, selv denne vesle wiren -
hvordan? Det er alltid gaten....
Øiet dunkler til, jeg ser du finner
vei fra vintrens slit til somrens frukt.
Snakker vi om turen
hit hjem. - Løit ved Færder, prøvde dorge. -
Spør jeg hvad du tenkte da du
vandt? Blir du dyp i smilefuren:
Litt på dig, men mest på Norge!
Og så ser du blått dit inn, hvor byen
hilser dig med solens brann i alle ruter.

Bort du dro for alltid. Møtte stjerneflokken,
sferernes eskadre, himlens seilerhær.
Medvind over nye blåner...
Grønn var båten, full og fin sto fokken,
fantet ikke lenger brått og skjær.
Kom fra Norge, styrte bent mot målet -
høit til lovart, her som der.

.....

Helt til fover, her er du -
Derfor kan jeg se dig, her jeg sidder
med en kikkert, fover og bakkens
Kjendelse, det er strøken, der du
blibbede mere her et sidder
av ditt tynde wire- og fargverksamling.
Se, a. eller du dig frem og bliv den første ...

.....

Var og blev den første.
Vendet jeg dig hjem fra "fjerde lands"
vlaste nok, du hadde aenest -
vlaste eget, hvor en villt kan første
etter det: igjen a blande
andebrett med lam, som står av livet
blit til i i v det en kan roper, åpner strømmen...
Spør jeg litt om seilene?
Svaret du, gany med blit med bakkens
Det gikk fint. Vi hadde lykke,
all ting holdt, selv denne vesle vinden -
hvordan? Det er alltid gaten...
Gitt duklor til, jeg ser du finner
ved tre vindene sitt all sommers finte.
Så her vi om turen
hit igjen. - Litt ved farger, prøvde dorge. -
Spør jeg hva du tenkte på da du
vendte? Blit du dyp i smilene!
Litt på dig, men mest på Norge!
Og a. ser du litt dit inn, hvor byen
bliser dig med solens brann i alle ruter.

Her er det for alltid. Matte stjerneteksten
stjernevese sakke, halmens seilene.
Medvind over nye bliser...
Grunn var baten, full og fin ste fokene,
lansen ikke lenge brukt og skjøtt.
Kon fra Norge, styrt bente mot målet -
helt til fover, her som der.

.....

.....

.....

Utenfor storveien.

Og de er jordens dårer
som gir sitt sinn til sol og sky,
og bøier sine tanker
for kveldens rike rødme
og dagens bleke gry.

Ja, de er jordens dårer
som tusker bort sitt hjertes ve
for vårens dag og somrens dag
og for litt sol på sne.

Så sier da de kloke: stakkars dårer.
Men hvem er det som elsker
og ikke vet hvorfor, hvortil?
Og ikke vil som loven
og ikke som profetene,
men vil som hjertet vil?
Å det er jordens dårer -
de går sin egen gjemte sti,
og der gror røde roser
med himlens sterke honning i,
ja, der gror ville roser
med honningsødme i.

.....

Ugentorstovelsen

og de er jordens datter
som gir sitt navn til alle os
og bærer sine tanker
for kvindens rike rødder
og dagens alle gry.
Ja, de er jordens datter
som tænker bort sitt hjertes ve
for verdens dag og sommens dag
og for lidt sol på ans.

Så står de de klode: stakkars datter.
Men hvem er det som elsker
og ikke vet hvorfor, hvorfor?
Og ikke vil som læver
og ikke som protester,
men vil som hjertes vil?
Å det er jordens datter -
de går sin egen stjerne sti,
og der tror rede løser
med kindens sterke lønning i,
ja, der tror vilde løser
med henningsdage i.

.....

---R I T T E T---

Du sier om den døde at han er spart for meget,
Du gir mig denne velmente trøst.
Spart for å se sårene som ikke blir leget,
spart for å lystre voldsherrens røst -
spart for å stille de vikende skarer,
spart for maskinenes blodige høst...
Spart for å leve.

Men han var en mann til sin innerste nerve -
hørte du ham be om skånsel eller grid?
For ham var hugget og såret til for å verve
sterkere krefter til bruk for ny strid.

Spart for å kjempe? For kanskje å vinne,
kanskje å tape...Krenk ikke hans minne!

Bror-
er dødsrittets time kommet, så rid.
R i d f o r l i v e t .
Takk skjebnen som ennu forunner
ditt hjerte å slå noen levende slag.
Sålenge du eier de dyre sekunder,
er du med på å skape for andre en dag.
Veldig er livet - skjenk det din død med glede.
Men tre ikke trøsterens falske bedrag
at du er spart, som ikke er tilstede.

Slik vilde han svart dig, han som til siste time
gav sine tanker til folk og til land -
vendte sitt blikk mot den lysende strime
av dagen som gryr over dødsmørkets rand.

...L I V E T...

Du sier om den døde at han er spart for meg.
Du gir mig denne velmente trøst.
Spart for å se alene som ikke blir laget,
spart for å lytte ved dødsens røst -
spart for å følge de videnes skær,
spart for maskinens blodige høst...
Spart for å leve.

Men han var en mann til sin innerste nerve -
harte du ham se om skånelse eller tryk?
For han var hugget og såret til for å verve
sterkere krefter til bruk for ny strid.

Spart for å kjempe? For kanskje å vinne,
kanskje å tape... Kanskje ikke hans minne!

Broer-

er dødsrettets time kommet, så tid.
L i v e t .
Takk skjebnen som ennå lærner
ditt hjerte å slå noen levende slag.
Så lenge du sier de dyre sekunder,
er du med på å skape for andre en dag.
Veldigt er livet - akkurat det din dag med glede.
Men tre ikke trøstens falske bedrag
at du er spart, som ikke er tilfede.

Slik vilde han svart dig, han som til siste time
gav sine tanker til folk og til land -
vendte sitt blikk mot den levende stråme
av dagen som gryr over dødsmerkets rand.

26de juni 1941.

Du kallte mig persiske rose - du gav mig så mange navn...

Den rosen gror på vår brennende busk

og dekker hver kvist med mitt savn.

Rødt er hvert kronblad, har ildens glød,

rødt blir om høsten det skinnende løv .....

Jeg tar det som er - det tilhører en død,

jeg bærer det med mig og dekker ditt støv

synlig, usynlig til dages ende.

Så stiger jeg salig inn i ditt bål

for å brenne hos dig og forbrenne.

!!!!!!!

!!!!!!!!!!!!

28de Juni 1941.

Da kalte mig Gertrude rose - du gav mig så mange roser...
Den rosen tror du var brændende du sk
og elsker hver kvist med mit navn.
Høst er hvert kronblad, har lidens glæde,
rodt blir om høsten det skinnende lav....
Jeg tar det som er - det tilhører en dag,
Jeg bærer det med mig og elsker ditt navn
synlig, usynlig vil gænnen ende.
Så stiger jeg solig inn i ditt hjerte
for å brenne hos dig og forbrænde.

*****

DU OG JEG.

Vi sov på bakken så næsten borte,

sov sammen i barnelidt

og drømte til mælketestens vte sang

i kvældene og stille lunt.

Vi lå hos hverandre på næsens sang

og kigte væk elskede ind -

da tænkte sig vi i en eneste streng

og programmeren fandt sin lyd.

Alt er som dengang. På bakken hvor

lygen og retningsen lav.

Det kaller på mig fra v. r. elskede jords

For dig har jeg reddet hans grav.

Vi sov på bakken så næsten borte,

skulde sove for evig der

hvor torven er tæppe og mulden er fæng

og to har hverandre kjer.

*****

Gå sig vill -

Nadde jeg vidda da skodden kom
sigendes op ifra brådyp og skar,
så jeg alt blev grått og snudd om
og ingenting mer som det var.
Sollyset visnet på varde og tind,
luften bleknet og dagen blev skom
- ingen sti fremefter, bare i n n ,
i et livløst, fortrollet rum.

Er jeg alene? Men han som gikk
ved siden av mig og sang?
Leter med blindt og brennende blikk,
roper navnet hans enda engang -
snur mig og vildrer, skal ingensted hen...
Følget mitt! Kom igjen!

oooooooooooo

Læbe jeg vidde da skæden her
 sigendes og ikke bryde og skær
 se jeg alt blev grædt og smidd om
 og lænning med som det var.
 Sollyset vished på verds og ting,
 Inden blæst og dagen blev skøn
 - ingen sat fremstet, bare i n n
 i et livst, fortællt kun.

Er jeg alene? Men han som gikk
 ved siden av mig og sang?
 Ieter med blidt og brændende blik,
 roper nevnet hans engde engang -
 smur mig og vilber, skal ingenset her...
 Rajet mitt! Kom igjen!

ooooooooo

Jeg tenker så meget på hendens sine

Hender som taler selv når de tigger -
hviler mot svaleren, stille, og står
på etter å komme i sving.

B a n e s å r e t .

De sier tiden leger alle sår...
Et sår som blør i lønndom og blør rødest når
hver dag mot lyset jubler; Det er vår -
det kjenner ikke tid som heler.

Et legems riften gror, hver celle vil
at de skal dekkes - virker med og hjelper til
i håpets og i viljens bergningsspill
mot alt, som av vår livskraft stjeler.

Men sjelens sår er av en annen art.
Det ligger bortgjemt, blødende og bart
og verger sig mot alle ord om at det snart
skal lukkes til og overvinnes.

Det møtte maktene som slaget slo,
det vet at etter dem skal intet jordisk grø -
det blør i een, men gir sitt blod for to.
Om banesår kan ikke binnes...

Håndslaget gav - det var løfte som holdt -

ooo000ooo

Faste og sønn, sterke og lytt...
Gråt jeg i smerte, en sønn hadde vellet
uten et grå krus i hendene din stegte
pannen og kinnene, til smerten var lagt.

Hånd i hånd gikk vi på veiene våre,
hånd i hånd igjen -
Til altting blev blest
stille og fullbrekt. Da kjente jeg bare
for siste gang ennå et kjertelg, en klett
fra din hånd og min.
Da lukket du dine
hender om mine. For alltid på vandringer hjem.

Barnesåret

De store tiden lever alle år...
Et år som blir i landet og blir rodet når
hver dag mot lyst jubler; Det er vår -
det kjennes ikke tid som heler.

Et legems ritter, hvor alle vil
at de skal dekkes - virker med og hjelper til
i håpet og i viljens begrunningspili
mot alt, som av vår livskraft stjeler.

Men stjelen er av en annen art,
Det ligger bortjent, bløddende og bart
og verger seg mot alle ord som det snart
skal lukkes til og overvinnes.

Det måtte makten som slaget sto,
det vet at etter den skal intet forløk gis -
det blir i en, men gir sitt blod for to,
Om barnet kan ikke stannes...

ooooo

Jeg tenker så meget på hendene dine -

Hender som taler selv når de tier -
hviler mot stolarmen, stille, og bier
på atter å komme i sving,
og enda i hvilen forteller og sier
noe om lønnlige ting...
Røper, hver ofte din lengsel har streift
de fjerneste mål og de reneste sfærer -
vil, jeg skal minnes om leken, du elsker,
og dåden, du gjorde, og motet du ærer.

Linjer og form av et tankeløvs adel.

Mannshender. Mestrer de sværeste tak
og likevel - så lette og vøre som vinger.
Bærer så nensomt den skjæreste sak.
Boier og bender - betvinger og tvinger.

Se dem om røret, kraft, rede til dyst,
ett med hver spante, hver dirr gjennom repene.
Se dem om børsen, spent mot et bryst,
snare og årvåkne, sikre i grepene.
Blar de i bøker, varlig som om
boken var hellig. Og henrykt de fører
mot luften en bue - et billede kom
og hånden om billedets linje sig rører...

Bittesmå hekter i staskjolens rygg,
hvem kunde lukke dem? Hendene dine.
Veldige planker på verftet til bygg,
hendene reiste dem, hendene dine.

Håndslag du gav - det var løfte som holdt -

Faste og ømme, sterke og myke...
Gråt jeg i smerte, en sorg hadde voldt
uten et ord kunde hånden din styyke
pannen og kinnet, til smerten var legt.

Hånd i hånd gikk vi på veiene våre,
hånd i hånd hjem -
Til alting blev blekt
stille og fullbragt. Da kjente jeg bare
for siste gang ennå et kjærtegn, en kløm
fra din hånd om min.
Da lukket du dine
hender om mine. For alltid på vandringen hjem.

.....

Jeg tænker så meget på hendens dine -

Hender som taler selv når de taler -
hviler sig støttet, stille, og siger
på atter & kommer i evig,
og end i hvilken fortæller og siger
næ om lamulige ting...
Reper, hver ofte din længe har strælt
de fjerneste mål og de næreste steder -
vil, jeg skal minde om læren, du skaber,
og sådan, du gjorde, og noget du over.

Linjer og form av et tankeløst ødel.

Mannenheder. Mestret de sværeste tal
og livet - i fætte og vane som vinger,
Børn så gennem den skæreste ark,
fæter og hender - betvinger og tvinger.

Se dem om livet, kraft, rede til dybt
alt med hver spante, hver dir gennem reberne.
Se dem om borsen, spant med et dybt,
arare og årwåme, alme i vrede.
Biar de i boker, varlig som en
boken var hellig. Og henrykt de ferer
med fætte en bus - et billede kom
og hånden om billedets linje sig rorer...

Bittert hender i atskjelens ryg,
hvem kunde lunde dem? Hendens dine,
Vedlig plunker på verftet til byg,
hendens relate dem, hendens dine.

Håndalag du gav - det var fætte som holdt -

Fætte og emne, stærke og myke...
Gåt jeg i smerte, en sorg havde veidt
uten et ord kunde hånden din styrke
pannen og knæet, til smerten var lægt.

Hånd i hånd gikk vi på veiene våre,
hånd i hånd hjem -
Til alting blev dykt
stille og fulbragt. Da kjente jeg bare
for slate fang ennå et kjærlig, en klem
fra din hånd om min.
Da lukket du dine
hender om mine. For alltid på vandrangen hjem.

F O T O G R A F I E T

Når her er blitt tomt og helt stille,
og natten er kommet i hus,
da kan jeg så vanskelig skille
tanken fra blodets brus.
Det krever bestandig det samme,
det vil at undret skal skje...

Du står her, stengt inn i en rampe,
og smiler. Og hender det
så snur du dig ikke og kysser
en munn som fortapt søker din.
Du smiler. Og blikket ditt krysser
mitt - å blindt fra en blind...

Da skjer det at tårene bryter
sig frem og fortroller mitt syn -
liv rører sig, skjelver og skyter
glans under dine bryn.
Se, minner fra samlivets stunder
skinner som solen på sjø,
savnet blir rikdom, lengslen et under,
lykken vil ikke dø.

Du er her, du vidner det for mig:
Alene du aldri skal bli,
sålenge et billed kan gi dig
mere enn ord makter si.

??????????

POEDERAFIET

Här har er bliff tont og heit stilli.
og natten er kommet i hus,
da kan jeg så vanelig skille
tanke fra blodets brus.
Det kræver beständig det samme,
det vil et andet skal sk...
Du står her, strengt inn i en stund,
og smiler. Og sender det
og naar du dig ikke og kryder
en kann som fortapt naar din.
Du smiler. Og blinket ditt kryder
mitt - å blindt fra en blund...
Da skjer det at tårne kryder
sig frem og fortviler mitt syn -
liv kryer sig, skjiver og kryer
glans under sine byr.
Se, minner fra samlivets stunder
skinner som solen på sig,
svart alle rikdom, fengsel et vander,
lyken vil ikke se.

Du er her, du vidner det for mig:
Alene du står skal bli,
sålangt et bilde kan gi sig
nære enn ord kanter si.

Altid er -

Her skal jeg,
trøst lever,
bitende tinger
til langfred selv.
Sine søn og søn, af sønnen selv -
aldri selv.

Fortvilelse.

Har ikke hjerte i brystet -
tomheten bor der, den tyste
som fylder forlatte hus.

Har ikke noe som lever -
bare to hender som lever
mot leben en munnfull grus...

Den som snakker og som selv
aldri selv.

.....
Er du berømt?
Hatt over den som selv,
lever i tids...
Hvordan sine søn kaller og selv -
aldri, & aldri selv.

.....

Forvildelse

Her ikke hjerte i brystet -
tomheten for det, der tynde
som tyller forlæste huse.

Her ikke noe som lever -
bare to hender som lever
med leden en menneskelig grus...

.....

A l d r i m e r - -

Våren skal komme,
trærne løves,
bittesmå vinger
til langferd øves.
Øine som så det, nå ingenting ser -
aldri mer.

Veien vår venter
skrittene dine,
øret mitt venter...
Evige pine.
Venting på alt det som ikke mer skjer,
aldri mer.

Røster i stuen -
hvem kan det være?
Ville sekunder -
er du der, kjære?
Noen som snakker og noen som ler...
Aldri mer.

Rørte en hånd mig?
Er du herinne?
Natt over sengen vår,
leter i blinde...
Hendene dine som kaller og ber -
aldri, å aldri mer.

.....

A l d r i m e r -

Vårer skal komme,
trærne løses,
blittene vinger
til langferd over.
Gine som så det, nå ingenting mer -
aldri mer.

Veien vår ventet
skrittene dine,
over mitt ventet...
Evlige pine.
Venting på alt det som ikke mer skjer,
aldri mer.

Resten i stuen -
hvem kan det være?
Vilje sekunder -
er du der, kjære?
Nær som snikket og roen som jar...
aldri mer.

Korte en hånd mig?
Er du herinne?
Natt over sønnen vår,
feter i blinde...
Hendene dine som kaljer og ber -
aldri, å aldri mer.

.....

M I N N E .

Som et skjelvende gry
bak en seilende sky,
som et sølvmettet skjær
over huser og trær,
lister vårnatten frem her jeg står.

På vår hvitmalte benk
lar den skinte som stenk
av små skygger - av blad
som er visnet, en rad
som har ligget fra høst og til vår.

Langs vår barsådde sti
kastes lys og midt i
skintes uklart en sten,
noen stammer, en gren
som blir kuttet der mørket den når.

Og hver stien blir ett
med det blålige nett
som har senket sig ned
over minnenes sted -
der i natten du skikkelse får.

S T Y R K E .

Har du styrke, kjære
til å bære
kjærlighet som mine
Da jeg følte:
Fremtiden er alltid fjern -
Kan du slå mig
med den blindhet
som er kjærlighetens vern?
Svarer du:
Vil du elske
blindt i blinde
og du finne
andre menn enn mig.
Hvis du ber mig
når du ser mig,
gir jeg alt til dig.

Vann, jeg kneiser - har jeg prøvet
at det til en stund og høstlig krav,
for hver somens elste lav er
visnet ned og revet av;
livet vi to levde sammen
sænde i alt vi gav og fikk.
Jeg var grenen, du var stammen -
stjernen over mig dit blikk.
Våre fell og våre feltrin
lærte du mig enlig kjennes ved -
lærte mig at kjærligheten
alltid er en nær å se,
mere tålmod, mere varme
mer forståelse
og vilje til å se.
Fattig bare er de arme
livet aldri lærte det.

Jeg var grenen, du var stammen,
sevjen gikk i oss fra felles rot -
Ett i det å holde sammen,
være med og stå imot.

.....

Det var lykke. Kan vi skille,
alt vi tenkte, ut i ditt og mitt?
Når vi higet, når vi ville
var vi to som valgte fritt -
valgte stå, som trærne gjør det,
ta vår sol, ta storm og vær som kom,
vidne liv som trøet gjør det
til den dag det hugges om ....

- Vi må takke, sa du til mig -
glem det ikke selv når det er slutt!
Selv om døden engang vil dig
narre med at alt er brudt.
Ingen død kan bryte ånden,
den som skapte for oss land og hjem -
elskte, vil du gi mig hånden
på du aldri blir av dem
som et tap kan slå og knekke,
så de feige svikter jordens krav?
Tror du ikke, ånd kan rekke
dig og livet fra en grav?

leg var grenen, du var stammen,
sevjen gikk i oss fra leilias net -
Ett i det å holde sammen,
være med og stå imot.

.....

Det var lykke, kan vi skilte,
alt vi tenkte, ut i ditt og mitt?
Når vi higer, når vi vilje
var vi to som valgte fritt -
valgte stå, som trerne står det,
te vår sol, te storm og var som kom,
vilde liv som trest står det
til den dag det bygges om ....

- Vi nå tarke, se du til mig -
Glem det ikke selv når det er slutt!
Selv om biden engang vil dig
nære med et alf er brukt.
Ingen bed kan bryte ånden,
den som skapte for oss land og hjem -
elakte, vil du gi mig hånden
på du aldri blir av den
som et tep kan slå og knekke,
så de feige avlitter jordens krev?
Trer du ikke, ånd kan rekke
dig og livet fra en krev?

Onde dager, svarte netter
i en kval, som aldri letter,
det er blitt min lodd.
Late, late som jeg lever,
med et/ sinn som blør og krever
del i dødens brodd.

Men du vil det.
Vil min styrke
vil jeg ikke blindt skal dyrke
savnets golde grunn.
Vil at kraften fra ditt virke
skal som orglet i en kirke
nå vårt byggverks bunn.

Se dig skal jeg - ikke bleknet,
hvit i døden - ikke veknet
under smertens tak -
se dig, stolte, da du levet,
alltid like rak.

Hjelp mig du, som hjelpen makter.
Stans mig, når jeg heftigst trakter
efter dødens drikk.
Lær mig byrden ydmykt bære
på ditt bud og til din ære,
seende tross natt.

La mig evne gjenta ordet -
det som lykkeligst mig gjorde,
når du hvisket: Takk.
Takk for lykken. Takk for kviden,
smi dem til en rustning siden
begge er fra dig.

Hjertets ville rop jeg gjemmer
til dig død, som ingen glemmer..
Lengter du som jeg
Da skal dine vinger susse
ned mot dette vesle huset
med en elskers kraft.
Da skal øine henrykt briste
i ditt favntak og for siste
gang skal hviskes takk.

Om du læser svare netter
I en kvæl, som aldri læser,
Det er ditt min løde,
Late, late som jeg lever,
med ett sinn som din og lever
del i dødens brodd.

Men du vil det.
Vil min styrke
vil jeg ikke bliet skal styrke
savnets gelde grunn.
Vil et kvæter fra ditt virke
skal som ordet i en kirke
nå vårt byggeværke grunn.

Se dig skal jeg - ikke bliet,
Hvit i døden - ikke veit
under smertens tak -
se dig, stolte, da du lever,
alltid like vak.

Hjelp mig da, som hjelper makter.
Stans mig, når jeg høitast trakter
etter dødens drikk.
Lar mig byrden ydmykt bære
på ditt bud og til din ære,
sønde trosen natt.

La mig evne gjenta ordet -
det som lykkeligt mig gjorde,
når du hvilest: Takk.
Tak for lykken. Tak for kviden,
and den til en kvæning siden
begge er fra dig.

Hjertets vilje rop jeg gjemmer
til dig god, som læser gjemmer.
Læst du som jeg
Da skal dine vinger svige
ned mot dette vesale huset
med en elskers kraft.
Da skal sine hennyt brate
i ditt færtak og for slate
gang skal avlaken takk.

